USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupeného opatrovnicí Mgr. Lucií Stachovou, advokátkou, se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 91/LE - 03 - 03 - 2008 ze dne 11. 2. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 44/2008 - 37 ze dne 27. 8. 2010,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Ustanovené opatrovnici žalobce, Mgr. Lucii Stachové, advokátce, se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava - Moravská Ostrava, **se přiznává** odměna za výkon funkce opatrovníka a náhrada hotových výdajů ve výši 1200 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Stěžovatel, státní příslušník Ukrajiny, se svou kasační stížností domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 44/2008 - 37 ze dne 27. 8. 2010, kterým bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 91/LE - 03 - 03 - 2008 ze dne 11. 2. 2008. Napadeným správním rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v příslušném znění, (zákon o azylu). Žalovaný zde dospěl k závěru, že problémy stěžovatele v zemi původu nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými (§ 12 zákona o azylu), nýbrž snahou druhých osob nezákonně se obohatit. Stěžovatel nepříjemné zkušenosti se soukromými osobami, které po něm požadovaly výpalné a z důvodu, že odmítl, jej fyzicky napadly, nahlásil policii. Přesto, že mu místní policie pomoc přislíbila, na pomoc nečekal a svou situaci vyřešil odjezdem z vlasti. Tvrzení stěžovatele, že se po svém návratu těchto jedinců nadále obává, nelze podle žalovaného podřadit ani pod zákonné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 33 písm. b) a e) zákona o azylu, neboť v jeho průběhu zjistil, že stěžovatel dne 26. 3. 2010 opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, ve kterém měl hlášené místo pobytu v České republice. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že stěžovatel krajskému soudu neohlásil změnu svého pobytu a že místo jeho tehdejšího pobytu nebylo ani jinak známo. K dotazu na Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Hradec Králové a Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha krajský soud zjistil, že se stěžovatel nevrátil z dlouhodobého opuštění Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, na které odešel dne 25. 2. 2010 a které vypršelo dne 25. 3. 2010, a že jeho svévolný odchod tedy byl potvrzen dne 26. 3. 2010. Tyto orgány rovněž krajskému soudu sdělily, že platnost posledního uděleného víza stěžovateli za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany skončila dne 2. 5. 2010 a že žádná další adresa pobytu stěžovatele nebyla zjištěna a jeho tehdejší pobyt nebyl znám. Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž uvedl, že nejdůležitějším prvkem řízení podle zákona o azylu je sám žadatel o mezinárodní ochranu a jeho poznatky o konkrétním prostředí a událostech. Proto byla přítomnost stěžovatele či alespoň jeho součinnost nutná i v tomto soudním řízení.

Opatrovnice stěžovatele podala proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení kasační stížnost, v níž především namítá, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 33 písm. b) a e) zákona o azylu. Opatrovnice tvrdí, že je třeba přihlížet nejen k tomu, zda nelze zjistit místo pobytu stěžovatele či zda se tento nezdržuje v místě hlášeného pobytu, ale i k tomu, zda tyto skutečnosti brání pokračování řízení a rozhodnutí ve věci samé. Soud by měl zkoumat, zda je možné (a vhodné), aby řízení proběhlo bez účasti dotyčného účastníka, kterému je ustanoven opatrovník, nebo zda je zapotřebí řízení přerušit do doby zjištění místa jeho pobytu. Teprve v případě, že by řádně ustanovený opatrovník nebyl schopen činit úkony ve věci nezbytné pro projednání podané žaloby, přicházela by v úvahu aplikace § 33 zákona o azylu. Opatrovnice stěžovatele dále namítá, že šetření, které provedl krajský soud za účelem zjištění pobytu stěžovatele, nemohlo být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že místo jeho pobytu nelze zjistit. Na podporu těchto svých tvrzení odkazuje opatrovnice na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, publikovaný pod č. 707/2005 Sb. NSS, a ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 41/2003 - 42, publikovaný pod č. 729/2005 Sb. NSS.

Za dané situace Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení, zda nejsou naplněny podmínky pro zastavení řízení.

Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), soud řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu pak vyplývá, že soud řízení zastaví, nelze-li zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud se za účelem zjištění místa pobytu stěžovatele pokusil stěžovateli doručit soudní písemnosti na adresy vyplývající ze soudního spisu: 1) Pošta Z. (u pana L. H.), P. - v., a 2) K P. 145, P. - v. Žádnou z těchto písemností se však soudu doručit nepodařilo - v prvním případě se podle provozovatele poštovních služeb jedná o

adresu neúplnou a ve druhém případě neexistuje uvedené číslo popisné. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud zjišťuje místo pobytu stěžovatele, dal zdejší soud na vědomí i jeho opatrovnici, avšak ani ta tuto informaci nereagovala a adresu stěžovatele soudu nesdělila.

Následně se Nejvyšší správní soud obrátil s dotazem ohledně aktuálního místa pobytu stěžovatele na Ředitelství služby cizinecké policie a Ministerstvo vnitra ČR. Informace, které tyto orgány zdejšímu soudu sdělily, se však nijak neliší od informací, které vyplynuly ze zjišťování krajského soudu: posledně se stěžovatel zdržoval v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, které svévolně opustil dne 26. 3. 2010; současné místo pobytu stěžovatele pak není známo.

V daném případě tedy nastaly podmínky pro aplikaci § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu a Nejvyšší správní soud tedy řízení o kasační stížnosti zastavil.

Bylo-li řízení zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud svým usnesením ze dne 16. 7. 2010, č. j. 60 Az 44/2008 - 37, ustanovil stěžovateli opatrovnici - Mgr. Lucii Stachovou, advokátku, se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava - Moravská Ostrava. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené opatrovnici odměnu za výkon funkce opatrovníka za dva úkony právní služby - podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy odměnu ve výši 2 x 300 Kč. Kromě mimosmluvní odměny náleží ustanovené opatrovnici stěžovatele též náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (za dva úkony právní služby tedy 2 x 300 Kč). Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal opatrovnici stěžovatele částku 1200 Kč jako odměnu za výkon funkce opatrovníka a náhradu hotových výdajů (opatrovnice není plátkyní DPH). K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu